

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliæ Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

30. An peccet qui contraxit sponsalia, si siscipiat sacros Ordines? Et
notatur votum suscipiendi sacros Ordines dirimere sponsalia, & licetè post
illa potest quis tale votum emittere. Ex p. 3. tr. 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](#)

contrahit, non peccat contra votum, & manifestum est: quia votum Religionis, seu castitatis, solùm obligat ad non contrahendum cum animo consummandi; alias nunquam esset licitum absque obtempera prius dispensatione eo animo contrahere, quod falso est, ut constat in eo, qui voto ligatus Religionis alter non potest votum suum implere, nisi prius matrimonium incundo, vt si perclusus detineatur, & timeat amittere vitam. Secundò, quia alias, si sententia horum Authorum esset vera, sequeretur, quod qui eo animo contraxit, teneretur postea non ingredi Religionem. Tertiò, quia nulla iniuria ex matrimonio hic contracta infert alteri coniugi, nec Sacramento: ergo, &c. Probatur antecedens propterraq; parte: nam, qui matrimonium contraxit, potest absque iniuria alterius ad Religionem transire: nam ex sententia omnium Doctorum, & est expressum in Iure, coniugis conceditur bimestre, intra quod possunt ad Religionem transire, relato statu matrimoniali: cùm enim Religiosus status excellentior sit statu matrimoniali in ipso contraktu matrimonij, aut sponsalium, clauditur conditio hæc, nisi alter sponsus velit ad Religionem migrare; & eadem exceptio subintelligitur in iuramento, cùm nemo presumatur contra id, quod est consilium euangelicum, jurare velle: ergo voto Religionis adstrictus sic matrimonium contrahendo, nullam iniuriam infert alteri coniugi: imò si aliqua esset, illa sequitur per accidens, cùm vovens vtratur iure suo. Quod etiam nec irrogetur iniuria Sacramento, ostendo: quia copula, seu matrimonij consummatio, non spectat ad substantiam eius: ergo bene potest stare verum Sacramentum matrimonij absque eius consummatione: & idē vtramque sententiam satis probabilem existimo. Sed stando in affirmativa, infertur contra Sanchez lib. 1, disp. 43, numero 11. & Gutierrez cap. 225, num. 3, licitum esse ei, qui sponsalia futavit, etiam nullo voto adstrictus, matrimonium contrahere cum animo ingrediendi Religionem ante eius consummationem: quia ex tali modo contrahendi matrimonium, nulla per se sequitur iniuria alicui, & alias ipse contrahens vtratur iure suo: in dī si quæ iniuria alteri contrahenti sequatur, illa est per accidens, cùm alter coniux possit, & teneatur prævidere, non obstante matrimonio inito, licitum esse alteri coniugi ad Religionem transire gratia melioris frugis, & meliorandi vitam, & statum: quod quidem etiam ipsi concessum est.

3. Sed, quid dicendum, si iuramento sponsalia firmata sint? Potestne iurans, sponsa deserta, Religionem ingredi? Negat Rebellius lib. 4, quest. 8, fct. 6, concl. 2. Sed mihi magis placet opinio Pontii lib. 12, cap. 10, num. 9. & aliorum, assertum posse: quia iuramentum sequitur naturam actus, cui adhæret, cap. Quemadmodum, de iure iurando, leg. fin. Cod. de non numerat pecun. At natura promissionis matrimonij, cui iuramentum adhæret, imbibit conditionem, nisi promittens velit Religionem ingredi; quæ conditio cùm non insit sponsalibus ex iure positivo, sed ex naturali, aut diuino priuilegio; nequit ab Ecclesia ab sponsalibus iuratur exclusi: si quidem sponsalia iurata exequi non est ita perfectum, ac est Religionis status: alias ex matrimonio rato iurato non esset licitus transitus ad Religionem, quod non est dicendum. Certum est tamen apud me, quod si votum Religionis emisisti ante sponsalia, & fecimina de floratu sub fide data de matrimonio; teneris illam ducere, omiso voto. Ita contra Nauarrum, Rodriguez, & alios tenet Layman lib. 5, tract. 10, part. 1, cap. 1, num. 4. Coninch disp. 23, dub. 3, concl. 6. & alij non ob promissionem præcisè, sed ob traditionem

sui corporis tibi bona fide factam sub conditione, pacto matrimonij futuri, & sub illius spe: equitas proximi in Deum liberalis existas.

4. Et tandem quarum etiam hic obiter, an sponsalia votum emisit castitatis, committat aliquam culpam? Circa quanam difficultatem Sanchez lib. 1, de matrim. disp. 4, num. 10, Lyman lib. 1, Summa, tract. 10, de spons. num. 6, affirmanit plausibiliter, quoniam non liberari post sponsalia vobendo, castitatem ab aliqua culpa; & idē dicunt sponsalia post sponsalia votum castitatis emitendo, potest mortaliter, nisi vovendo intendat transire ad Religionem: & idē facientur, huiusmodi votum non esse licitum. Ceterum omnino affirmandum est Soto in 4. diff. 27. q. 2, art. 3. Contraut in Episcop. de sponsal. cap. 3, huiusmodi votum esse licitum, proinde sponsum sic vovendo aliquam committit culpam. Ratio est: quia huiusmodi votum est a meliori bono: ergo est licitum, nec proxime vobodo peccat. Nec obstat dicere, quod sponsus nequit vovere in præiudicium alterius ipsi poni, excepto vero Religionis: ergo, cùm votum castitatis sponsalibus superueniens praedictum alteri sponsi, nequit vellet, & abfque peccato fieri. Respondet et dictum quod in sponsalibus subintelligitur exceptio: si claudatur hac conditio, nisi aliter sponsus velit ad perficiendum vitam transire: & idē liberum est virtute coniugii votum simplex castitatis facere, aut allumer Ordines: quare sponsus illud votum emittens, nec alieno sponsu damnum infert, nec illicite facit, cum vovet iure suo, atque adeò nullo modo vovendo peccat.

RESOL. XXIX.

An sponsalia dissolvantur per solum ingressum Religionis, vel sit expedita professo?
Et an sit licitum Religionem ingredi post sponsalia, etiam iuramento confirmata? Ex part. 11, 4. Ref. 206, alias 207.

§. 1. Prima opinio asserit, non dissoluti nisi per professionem. Sic Contrautius part. 1, de matrim. c. 5, n. 15. Nauar. in manuali, c. 22, n. 16, & lib. 1, quia re vera non est textus, unde colligitur ante professionem dissoluti, & alias ex natura rei non videtur dissoluti, cū possit maritus egredi, & impetrare sponsalia.

2. Secunda opinio distinguunt, sicut quod eum, qui in seculo renaret, sponsalia dissoluti, non verò quod illum qui Religionem ingreditur, quia si illa alter velit cum eo egrediente contrahere, tenetur. Ita Gabriel in 4. diff. 27 quest. 8, art. 1, fct. 6, & Rebellius lib. 4, quest. 8, fct. 6, & alij.

3. Tertia opinio est aliorum, qui docent sponsalia dissoluti solo Religionis ingresso, quod virum que. Sic Toletus lib. 7, cap. 26. Sanchez de marin, tom. 1, lib. 11, disp. 41, q. 1. C. 5. cum aliis penes ipsam. Omnes istæ tres sententiae sunt probabiles.

4. Notandum est hic obiter, regulariter, & soliter loquenda licitum esse Religionem ingredi post sponsalia etiam iuramento confirmata, dissolventur enim iuxta supradictas opiniones. Nec factum contraria cap. commissionem 16, de spons. vi fuit illud explicat Basilius Pontius de matr. lib. 12, c. 10, q. 5, q. 6.

RESOL. XXX.

An peccet, qui contraxit sponsalia, si suscipiat Ordines sacros?

De Sacram. Matrim. Ref. XXXI.&c.

347

Et notatur votum suscipiendo sacros Ordines dirimere sponsalia, & licite post illa potest quis tale votum emittere? Ex part. 3. tr. 4. Ref. 207, alias 208.

§. 1. **A**ffirmant Rebellius lib. 4. quæst. 8. sect. 5. Sanchez de matrim. tom. 1. lib. 1. disp. 47. & alij; sed mihi contraria sententia magis placuit, semper enim quando contrahuntur sponsalia, videtur subintellecta conditio melioris status. Et quamvis propositum colibatus sit melioris boni, attamen, quia non est status melior, ideo non videtur subintellecta conditio colibatus. At clericalis ordo status est immobilius, & ideo ex ipsa natura rei subintelligitur ea conditio in sponsalibus. Vnde dicendum est nullum peccatum committere eum, qui contractis sponsalibus ad sacros Ordines promoueri curat. Et ita docet nouissimum Basilius Pontius de matrim. lib. 12. c. 11. n. 3. Sotus in 4. disp. 27. q. 1. art. 5. & Narratus in man. cap. 22. num. 25.

2. Notandum est etiam hic contra Sanchez vbi supra, votum suscipiendo sacros Ordines dirimere sponsalia, & licite post illa potest quis tale votum emittere. Sic Pontius vbi supra, cap. 12. num. 3. qui citat Azorium. Non est tamen negandum opinionem negatiuam Sanchez esse probabilem.

3. Negatiuè responderet Sanchez de matrim. to. 1. lib. 1. disp. 46. num. 9. vbi etiam assertum est post sponsalia, tale votum emittere illicitum esse.

4. Sed affirmatiuam sententiam docet Basilius Pontius de matrim. lib. 12. cap. 12. num. 4. vbi sic assertum. Quod attinet ad votum castitatis superueniens sponsalibus, nonnulli confessi co non dirimi sponsalia, neque eiusmodi votum post sponsalia licitum esse. Ego tamen existimo votum castitatis emissum post sponsalia esse validum, vel non; hoc secundum dici non potest, ex eo quod fatetur idem Sanchez, vuuentem obligatum manere ad non petendum, & peccare contrahendo matrimonium. Si ergo validum est votum, non possunt sponsalia consistere, quia impossibilis est obligatio absoluta voti cum obligatione sponsaliorum. Ita Pontius, qui responderet ad omnia argumenta Sanchez, cuius tamen opinio, quam etiam tenet Villalobos in summ. 10. 1. tract. 12. diffic. 12. n. 9. Coninch. de Sacram. disp. 23. dub. 3. concl. 1. n. 25. & Laym. in Theol. moral. lib. 5. tra. 10. part. 1. c. 2. num. 6. videtur etiam mihi probabilis, sicut cum Pontio consentient Suarez lib. 2. de voto, cap. 4. n. 13. Valsquez opus. de ref. cap. 3. §. 2. dub. 1. n. 17. & alij.

RESOL. XXXI.

An quando aliqui pro aliis presentibus, & tacentibus contrahunt sponsalia, horum taciturnitas si signum sufficiens interni consensus?

Et an hoc procedat, etiam si parentes contrahant sponsalia coram filii emancipatis, & spuriis? Ex part. 3. tr. 4. Ref. 269, alias 270.

lib. 4. sexti Decret. tit. 2. capit. unico, numero 12.

2. Secunda opinio affirmat, quam tuerit inter recentiores Basilius Pontius de matrim. lib. 2. cap. 14. num. 7. & illam non solum procedere in foro conscientia, sed etiam in foro externo esse amplectendum demonstrat.

3. Sed mihi opinio Sanchez magis placet, neque virga illa regula iuris, quid qui tacerentur videtur: nam respondeo tacentem centrum consentire, quantum est in sui favorem, non vero in sui præiudicium, ut est in casu nostro. Non est tamen negandum sententiam Pontij scilicet probabilissimam, quam tenent Doctores, quos citat, & sequitur Henriquez lib. 11. cap. 2. n. 6. iuncto comm. littera P. vnde immixtum illam salam vocavit Gutierrez de matrim. cap. 13. num. 2. contra quem etiam tenet probabile esse sententiam Aegidij Coninch de Sacram. disp. 21. dub. n. 37. assertum id quod prima opinio Sancti asserta de patre, & matre, alterandum esse de tutoribus: secus autem de iis, quorum curæ illi non sunt ea ratione commissi, vide etiam Layman in Theol. mor. lib. 5. tract. 10. part. 1. cap. 2. n. 13. infin. Et omnia supradicta procedunt, etiam si parentes contraherent sponsalia coram filii emancipatis, & spuriis.

Sup. his tutoriis in Ref. not. præterita à principio.

RESOL. XXXII.

An Tutor, vel Curator, si respondeat pro puella, validum in vitro que foro sponsalia, vel matrimonium, ipsa praesente & tacente?

Et quia ius canonicum tanquam quid speciale id de parentibus assertum, quaritur etiam an sufficiat signum consensus in sponsalia, vel matrimonium, si nomine filiorum persona extranea respondeat? Ex part. 10. tr. 13. & Misc. 3. Ref. 21.

§. 1. **A**ffirmatiuè responderet Rebellius, part. 2. lib. 2. quæst. 10. num. 8. vbi sic ait: Taciturnitas interdum sufficiens etiam est ad consensum exprimendum, ac adeò si consensus sit de praesenti, nec desit cetera. Matrimonium fieri: Si enim viro consensus exprimenter, puella tacet, pro ea tamen pater, vel mater, vel alius puellæ curans gerens similem exprimendo consensum respondeat, silentium puellæ sufficit ad consensum exprimendum, ac proinde si illa de praesenti consentiat, Matrimonium erit. Ita ille. Et hanc sententiam à posteriori tenent hi, qui assertunt sufficiens signum consensus in sponsalia, vel Matrimonium esse, si nomine filiorum persona extranea respondeat; vt sustinet Glossa. in cap. unico de sponsal. in 6. verb. Sponsalia. Holtiensis ab eadem Glossa allegatus, Imola, Geminianus & alij in d. cap. Vnicum. & ex Theologis Ricardus in 4. d. lib. 27. art. 1. q. 2. Soto ibidem. q. 1. art. 4. vers. Præfens autem Victoria in Sunnum. de Marim. n. 250. Petrus Ledesma, quæst. 45. art. 2. dub. 3. & alij quos referunt Sanchez. disp. 23. num. 6. Gutierrez d. cap. 13. num. 2. versio. Vnde glossa, quibus additum Basilius Pontius, de Marrimonio lib. 2. cap. 14. num. 7. quia aquæ expressius consensus filij, vel filii sunt verba externi iuncta praesentia, & taciturnitate, sicut verba parentis, immo magis, nam si puella velit contradicere, liberius id facere coram externo, quam parente. Confirmatur; quia si verba extranei puella praesente, & tacente, non essent de se sufficiens signum ad exprimendum consensum de praesenti: Sunnus Pontifex in dicto capite Vnicum. non potuisse statuere, quod verba parentum pro filia sufficerent, cum contractus Matrimonij constare debeat consensu exteriori sufficienter expresso, ex eo quod est contractus.

Sup. contento in hac Ref. in res. 12. not. seq. signanter sup. hoc ibidem in fine, & pro matrimonio in Ref. 2. per toram.

Sup. hoc in Ref. præterita à lin. 6. hoc est pro consensu in sponsalibus; led pro isto consensu in matrimonio ipso, & pro omnibus personis contentis in hac Ref. in fine in Ref. 3. per totam.

Sup. hoc s. not. seq. & signanter in fine.

Sup. hoc s. not. seq. & signanter in fine.

Sup. contento in hac Ref. dempt. vñima diff. in Ref. not. seq. Sup. hoc diff. in Ref. seq. §. 1. paulo post in diff. in Ref. 1. à vers. Et hanc sententiam.